

Θεάματα.

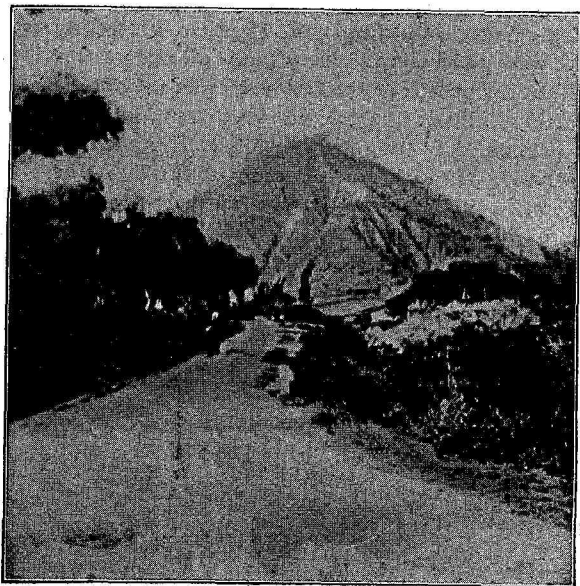

ΗΤΕΙ ικανόν φῶς πολιτισμοῦ ἢ προοδευτικῇ μέριμνᾳ τοῦ κ. Ἀρνιώτου. θελήσαντος εἰς τὴν δραματοπλημμύραν καὶ φαρσοπλημμύραν τῶν ὀκτῶ ἢ δέκα ὑπαιθρίων θεάτρων νὰ μᾶς δώσῃ καὶ ἐν θέατρον ποικιλιῶν, θέατρον κομψὸν καὶ ἀπλετον εἰς φῶς καὶ εἰς

ὑδωρ. Ἐν θέατρον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους δὲν πλῆττει κανεῖς. Διότι κατὶ περίεργον, κατὶ ἐκπληκτικὸν θὰ ἴδῃ τις. Ὁ ἀκούσῃ ἐν εὐμορφῇ τραγουδάκι, θὰ ἴδῃ ἐν ἀκροβατικὸν γύμνασμα, θὰ θαυμάσῃ τὴν νομιμοσύνην τῶν ζώων καὶ θὰ θελχθῇ μὲ τὰς ἐλικοειδεῖς στροφὰς τῶν πέπλων τῆς Ψυχῆς, ὧν οἱ χρωματισμοὶ εἶνε ἀχώρηστοι. Ὅταν τὴν ἐδῶκα χθὲς βράδυ, ἀληθεῖς Πρωτέα χρώματος, νὰ ἐξελίσσεται εἰς ἓνα θησαυρὸν κινήσεων καὶ σχημάτων καὶ ἐναλλαγῶν, νὰ ὑπενδύεται ἐκπάλους ἀνταγείας Ἰριδος, ἐνόμισα ὅτι ἐδῶκα, ὑπὸ τὸν συμβολικὸν αὐτὸν καὶ ἐξιδανικευμένον χορόν, τὴν πραγματικὴν γυναῖκα. Οὕτω καὶ ἡ σύγχρονος γυνὴ ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, παντοῦ, ὑποδύεται τὴν λαμπρότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐστροφίαν, τὴν χάριν, τὴν προκλητικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσάφειαν τὴν μειδιῶσαν, θαμβώνει καὶ ἐκφεύγει, ἐμφανίζεται ὡς εὐτυχία καὶ ἀφίπταται ὡς ὄνειρον, δανεῖζεται ἀπὸ ἓνα μυστηριώδη προβολέα φῶς γλυκὺ καὶ χάνεται αἰθνηδῶς ὑπὸ τὸ μαῦρον παραπέτασμα. Καὶ μόνη ἢ ἐντίπῳσις αὐτὴ εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ φέρῃ ὅλας τὰς κυρίας ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς κυρίους τοὺς εὐαίσθητους εἰς τὸν φωτόλογιστον καὶ ὁροσθέντα κήπον τῆς ἐδοῦ Ἀκαδημίας.

«Ἐκκλησιαζουσιν»

Ἡ παράστασις τῶν «Ἐκκλησιαζουσῶν», ἀσάφιστα πηδὸν μετέφρασεν ἐμμέτρως καὶ ὁμοιοκαταληκτικῶς ὁ συνεργάτης μας κ. Π. Δημητρακίπουλος, ἀλλὰ πολὺ ἐλευθέρως καὶ ὑπερθεματίζων εἰς τὴν βωμολοχίαν, συνεκέντρωσεν ἀγέλην ἀργένων θεατῶν. Τὸ θέαμα τοῦ ἀκροατηρίου ἦτο ἀπειπιστικόν, ὅσῳ βωμολοχικόν καὶ κομπολόγον τὸ ἀκουσμα τῆς παραστάσεως. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ ἀρχαῖα ἔργα, γραμμένα σύμφωνά πρὸς τὸν τότε βίον, σήμερον δὲν δύνανται νὰ ἐμποιήσουν τὰ αὐτὰ συναισθήματα, οἷα προεκάλουν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παριστανόμενα. Τὸ θέμα ἄλλως τῶν «Ἐκκλησιαζουσῶν» εἶνε τόσῳ πανάρχαιον, ὅσῳ καὶ νεότατον. Εἶνε ἡ αἰωνία χειραφεσία, τὸ ἄλυτον καὶ τερατώδες αὐτὸ πρόβλημα τῆς ἰσοπεδώσεως τῶν δύο φύλων ἢ μᾶλλον τῆς ἀνδροποιήσεως τῆς γυναικὸς καὶ τῆς ἀπογυναικώσεως τοῦ ἀνδρός. Καὶ ἐπειδὴ πᾶσα παρὰ φύσιν προσπάθεια ἀποτελεῖ τί γελοῖον, ὁ Ἀριστοφάνης ἐσατύρισε μὲ μίαν ὥμην ἐλευθεροστομίαν τὴν τάσιν αὐτὴν τῶν γυναικῶν. Καὶ ὅμως παρατηρεῖται τὸ ἐξῆς περίεργον, ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης διδάσκει καὶ ἠθικοποιεῖ διὰ τῆς βωμολοχίας ἐνῶς ἡ νεωτέρα τέχνη ἥτις γνωρίζει νὰ ψιμυθιώνει μὲ ὥραιας λέξεις τὰ ἀχρεϊότερα θέματα, ἐξαχρειοῖ, ἀνίκανος νὰ διδάξῃ. Καὶ ἐδῶ

Φρούριον Ζακύνθου